

A black and white photograph showing a close-up of a hand pointing its index finger towards the sole of a shoe. The shoe is lying on its side on a light-colored, reflective floor. The hand is in the foreground, and the shoe is in the background. The lighting creates soft shadows on the floor.

Valtteri Karvanen

Kriisi

Kriisi

Valtteri Karvanen

Kriisi

© 2021 Valtteri Karvanen

Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-476-5

Seuraavan kertomuksen hahmot ovat kirjailijan mielikuvitusta, eivätkä ne perustu todellisiin ihmisiin.

Prologi

Uusi hallitus oli valittu 2020-luvulla, mikä sai kielteisen vastaanoton heti. Myöhemmin hallitus teki päätöksiä, jotka eivät myöskään saaneet myönteistä palautetta. Verojen korotus keskituloisille aiheutti suuria taloudellisia huolia lapsiperheissä. Maataloustukiin kohdistuvat leikkaukset ajoivat tiloja konkurssiin. Jälleen yliopistoja suljettiin, mikä johti laajaan työttömyyteen ja opiskelupaikkojen vähentymisen. Monet huonot hallituksen sijoitukset epäonnistuivat ja ajoivat Suomen talouden kuraan. Pahimman iskun kuitenkin kärsi Itä-Suomi. Monet kaupungit menivät kiinni. Kuopion kampus suljettiin, mikä johti useisiin työttömiin professoreihin. Jotkut olivat onnekkaita ja saivat uuden työpaikan. Toiset taas olivat epäonnekkaampia. Töitä etsittiin, mutta ei napannut. Monet muut uudistuksista kärsineet kokivat samoja kohtaloita. Monet menettivät työnsä, joutuivat sulkemaan liiketoimintansa. Osa onnettomista yritti korjata tilanteensa. Nestelääkäri alkoholi tuli joillekin tutuksi ja muutaman kerran poliisit löysivät asunnosta köydessä roikkuvan ruumiin. Suoraan sanottuna tilanne oli surkea.

Muutoksien myötä tapahtui odottamaton seuraus. Eräs eversti Karjalan prikaatissa ilmaisi halveksivansa tilannetta, johon Suomi oli joutunut. Hänen nimensä oli Toni Nevalainen. Hän alkoi kehittää ajatusta Pohjois-Karjalan tulevaisuudesta. Suunnitelman mukaan Pohjois-Karjala erotettaisiin Suomesta itsenäiseksi valtioksi. Hän kertoi ideastaan vain muutamalle luottamalleen henkilölle. Ajatus sai kannatusta heidänkin kohdallaan. Pettymys valtion tilanteeseen oli kasvanut ja tästä alkoi selvittelyt siitä, kuka muu olisi kiinnostunut tästä ajatuksesta.

Ajan myötä prikaatissa alkoi liikkua mielenkiintoisia huhuja ja puheita. Puheet menivät sosiaaliseen mediaan asti, mutta kukaan ei ottanut väitteitä vakavasti. Suurin osa ihmisistä ajatteli: Suomessa on niin veltoa kansaa, ettei kukaan rupea riehumaan pyssyjen kanssa. Kuitenkin useat olivat suostuvaisia everstin ajatukseen, yllättävän moni oikeastaan. Oikeastaan eri mieltä olevien määrän olisi voinut laskea sormilla. Tämän jälkeen alkoi valmistelut.

Aseita kunnostettiin, panoksia tilattiin valtion rahoilla ja sotilaita harjoitettiin alueiden miehittämistä varten. Harjoitus oli rankkaa, mutta se suoritettiin. Miehet tetsasivat hiekassa sateessa, kylmässä ja helteessä. Aseilla ammuttiin maaleihin. Partiointiin liittyviä harjoituksia lisättiin. Välillä paikalle saapui korkea-arvoisia vieraita katsomaan harjoituksia. Heille kerrottiin, että kyseessä oli uusi koulutus. Tämä sai jopa hyväksymispaperit korkealta. Aika hauskaa, kuinka Suomen byrokratia itse hyväksyi tämän kapinan aloituksen.

Harjoitus viimein päättyi ja tositoimet aloitettiin. Eversti keräsi useita liittolaisia. Jopa eri varuskunnista saapui porukkaa tukemaan hänen sotaretkeään. Lopulta elokuun yönä, joukot lähtivät liikkeelle varuskunnasta. Jalkaväki ja ajoneuvot kulkivat pitkin metsiä. Joukkokuljetusautot suuntasivat kohti asutusalueita. Sotilaita aseistettiin. Yhdessä päivässä muutamat komppaniat olivat vallanneet kyllä ilman konflikteja. Ihmiset kyllä ihmettelivät miksi raskaasti aseistetut sotilaat kulkivat heidän pihojensa edessä. Sotilaat onnistuivat rauhoittamaan alueet nopeasti. Joensuu kaatui muutamassa tunnissa. Sotilasajoneuvot kulkivat kaduilla. Poliiseilta vietiin aseet mahdollisen vastustuksen ehkäisemiseksi. Uutiset tapahtuneesta liikkuvat nopeasti. Kaupungin asukkaat vetäytyivät koteihinsa odottamaan tilanteen rauhoittumista. Oli aavemaista katsoa ulos kotinsa ikkunoista ja nähdä armeijan välineistön vetävän reilulla vauhdilla talojen ohi. Sosiaalinen media oli täynnä valokuvia sotilaista ja kalustosta. Uutiset vetivät nopeasti klikkiotsikkoja. Ensin arveltiin että kyseessä oli jonkinlainen harjoitus poikkeustilanteita varten. Pian selvisi että kyseessä oli oikea poikkeustila. Uutiset olivat tämän jälkeen heti täynnä spekulointia. Venäjää syytettiin laajasti tästä

tilanteesta. Monet uskoivat vahvasti että rajan yli oli saavuttu. ”Idän pomo oli viimein seonnut”.

Sotilaat jatkoivat Pohjois-Karjalan miehityksen laajentamista. Metsäalueet pistettiin tarkkailuun. Rajat oli lyöty lukkoon muutamassa päivässä. Koko operaatiota oli suunniteltu kuukausi tolkulla, jonka vuoksi Pohjois-Karjala oli nopeasti lukittu muusta maasta.

Sotilasoperaatio oli valmis. Tämän jälkeen pääarkkitehti astui näyttämölle. Hän oli tehnyt puheen, joka videoitiin ja lähetettiin useille uutisten tuottajille. Puheessa kerrottiin, että Pohjois-Karjala oli eronnut Suomesta kokonaan ja toimi itsenäisenä valtiona. Eversti antoi itselleen myös ylennyksen joka nosti hänet kenraaliksi, uuden valtion sotavoimien johtajaksi. Tämän jälkeen hän siirtyi uhkauksiin. Jos joku saapuisi uuteen valtioon, hänet lähetettäisiin takaisin kotiin mustassa säkissä. Pohjois-Eurooppaan oli ilmestynyt uusi valtio.

Koko Euroopan katse oli kääntynyt Suomeen mielenkiinnosta. 2000-luvun Euroopassa oli ehtinyt tapahtumaan jonkin verran. Niihin kuului terrori-iskuja ja Venäjän suorittama uusi hyökkäys Ukrainaan vuonna 2024. Nyt yllättävä valtio oli joutunut sotilaalliseen kriisiin. Jos katsoi sosiaalista mediaa, niin siellä pystyi näkemään useita mielipiteitä tilanteesta. Jotkut hyväksyivät kenraalin suorituksen ja toivotti menestystä uuden valtion tulevaisuudelle. Toiset taas tuomitsivat teon ja rangaistustoivomukset vaihtelivat vankilasta sähkötuoliin. Jotkut huutelivat maailmanloppua, toiset taas sanoivat suomalaisten vetäneen liikaa viinaa ja seonneen. Useat sanomalehdet kiljuivat suurilla otsikoilla Suomen mielenkiintoisista tapahtumista.

Puheen julkaisun jälkeen Suomen johtavat elimet tuomitsivat kenraalin teon täydellisesti. Hänet leimattiin heti rikolliseksi ja maan petturiksi. Euroopan Unioni liittyi mukaan kenraalin kritisointiin. Ei kestänyt kauaa, kun Suomessa ryhdyttiin mobilisoimaan valmiusjoukkoja tositoimintaan. Aluksi uskottiin vahvasti että tilanne ratkaistaisiin parissa päivässä.

Ensimmäinen Luku

1

”Taakse poistu”! Sulkeiset, armeijan harjoitusten ihanuuksia. Neljässä rivissä oleva jääkäreiden muoto teki käännöksen vasemmalle ja lähti juoksemaan käskettyyn suuntaan. Tarkoituksena oli että muoto ei rikkoutuisi, vaan siellä puolet veti eri tahtiin. Jotkut taavit vetivät tuhatta ja sataa, toiset taas hidasta hölkkää. Pari kaveria onnistui juoksemaan väärään suuntaan. Tämä jos mikä sai alikersantti Jalosen lyömään käden omaan naamaansa. Viikko sitten oli pidetty vala ja maastotakin tarran päälle oli viimein saatu laatta. Mutta sulkeiset eivät vieläkaan onnistuneet kunnollisesti. No kertaus on opintojen äiti ja kai kaikki lopulta osaisivat vetää kunnolla, kuten kapteeni Korpela hoki seuratessaan sulkeisia vuosi toisensa jälkeen. Muoto juoksi käsketyin määrän, ja käännös tehtiin. Kahdeksantoista kääntyi vasemman kautta, loput oikean kautta.

”Ei saatanan vittu teidän kans.” Jalonen sanoi kävellessään muotoa kohti. ”Taas verettiin eri tahatia. Suurin osa veti jälleen oikean kautta.” Jalonen katsoi vasemmalle juosseita. ”Ja mitä vittua te teette siel? Te kusitte täydellisesti oman

osuutenne. Se oli taakse poistu jumalauta! Ei vasemmalle poistu!” Jalonen jatkoi. Jalonen hieraisi otsaansa ja huokaisi tuskaisesti. Hän nosti katseensa. ”Yritetäänpä uudestaan.” Jalonen otti viisi askelta ja asettui seisomaan. ”Neljään jonoon järjesty! Mars, mars!”

Väki juoksi ja yritti muodostaa jonkinlaista muotoa. Kuten yleensä siinä meni hetki ja taistelijat melkein tönivät toisiaan saadakseen jonkinlaisen paikan. Jalonen katsoi järjestymistä. Kun hän ajatteli porukan olevan valmiina, hän huusi. ”Oikealle poistu!” Taistelijat juoksivat oikealle. Kaksi henkilöä juoksi taakse. ”Ei jumalauta. Osasto!” Kaikki pysähtyivät ja kääntyivät vasemman kautta katsomaan Jalosta. ”Mihin helevettiin te kaksi olette menossa? Muut näyttää hilluvan tuolla.” Vastausta ei kuulunut, joten Jalonen rääkäisi. ”Kahteen jonoon järjesty!” Jälleen taistelijat juoksivat määräyksen mukaisesti. Kun kaikki olivat paikoillaan, Jalonen aloitti lyhyen puheen. ”Pääosin teillä meni helevetin hyvin tämä touhu. Mutta tätä jahatketaan joskus toiste. Nyt kuitenkin piretään kymmenen minuutin tauko. Höpötelkää tai vetäkää tupakkia. Tierätte missä taukopaikka on.”

Taistelijat kulkivat taukopaikalle ja puheensorina alkoi. ”Mikä vittu siinä on, ku koko ajan vedetään toiseen suuntaan?” ”Mitähän ruokaa tänään on?” ”Kasvispyöryköitä.” ”Ei saatana. Ei helvetin perkeleen vittu. Taitaa olla pizza päivä.”

Tämä taukopaikalla seisova porukka oli uutta saapumiserää. He astuivat heinäkuussa varuskunnan porteista sisään ja peruskoulutuksen jälkeen vala oli vannottu. Monet tietysti toivoivat, että sulkeiset olisivat kuolleet valan loputtua. Mutta kuten juoksenteleminen osoitti, nämä toiveet sai haudata. Ikäluokka vaihteli 18-vuotiaasta 29:ään. Olihan saapumiserässä vanhempaa porukkaa, mutta he olivat harvinaisia. Jokainen haaveili reservin auringosta, joka ei vielääkään viitsinyt nostaa päätänsä horisontissa. Aseilla oli ammuttu, puuduttavilla tunneilla oli istuttu (niissä oli ”hauskaa” pitää silmät auki), täystaisteluvälikorin kanssa juostu ja opeteltu Suomen armeijan toimintaa eri tilanteissa. Päivät olivat vaativia, mutta kyllä niistä oli selvitty.

”Tauko loppuu. Viittä, neljää, kolmee, kahta, yhtä. Komppania!” Jääkärit juoksivat takaisin muotoon. ”Nyt kokeillaan jälleen aseenvientiä olalle ja pois. Asento! Eteen! Vie!” Muodossa aseet siirrettiin olalta eteen nopeasti. Alikersantit seurasivat kuinka hyvin muoto onnistui. Osa aseista siirtyi hitaammin, mutta ei tarpeeksi haitataksaan liikaa. ”Olalle! Vie!”

Tätä jatkui vielä tunnin verran.

Alikersantti Jalonen oli niin sanottu ”särmä” sotilas. Hänen toimintansa oli jo herättänyt huomiota korkea-arvoisten kapiaisten silmissä. Hän oli selvästi matkalla kersantin natsoihin. Jalosen ulkomuoto oli kuin urheilijalla. Hänen vapaa-aikansa koostui lenkkeilystä ja muusta kunnon kohottamisen toiminnoista. Hänellä oli mustat hiukset, vihreät silmät, ruskehtava iho. Vanhemmat olivat suomalaisia, mutta äidin puoleinen isoäiti oli kotoisin Italiasta. Tämän vuoksi Jalonen osasi Suomen lisäksi italiaa. Jalonen oli kotoisin perheestä, jossa armeijaa kannatettiin vahvasti. Suomen puolustus, kuri, pojan muuttaminen mieheksi ja yhteistyö taistelutoverien kanssa olivat arvostettuja arvoja perheessä. Näin Jalosen isä oli toittanut pojalleen kuukausia ennen harmaisiin astumista. Jalonen oli tietysti heti toiminut esimerkiksi ja vetänyt armeijan harjoitusten läpi leikiten. Hän oikeastaan näki ne pelkinä haasteina. Kun uudet alokkaat saapuivat, hän katsoi heidän kouluttamisensa uutena haasteena. Hän oli löytänyt paikkansa armeijassa ja aikoi täyttää sen.

2

Jääkäri Koskijoki istui jäkillä nauramassa. Tuvan jokeri jääkäri Jouppi oli jälleen vauhdissa. Jouppi oli parikymppinen mies. Hänellä oli vaaleat hiukset, kehonrakennuksen vuoksi lihaksikas vartalo, ruskeat silmät, hänen kasvoillaan oli huomattava arpi, joka ilmestyi kun ryöstäjä kävi hänen kimppuun Budapestissa.

”Mä asuin tuolla yläkerran komppaniassa. Siellä oli kaveri, joka käveli unissaan. Kerran se oli noussut keskellä yötä punkastaan ja lähtenyt talsimaan käytävälle.

Siellä oli yksi alikersantti päivystämässä. Tää unissakävelijä meni käytävällä suoraan päivystäjän pöydän eteen ja sano: Vääpeli hukkas aseensa ja käski mun ettiä se. Päivystäjä sitte jääty siihen. Oli ihan ihmeissään tän jääkärin touhuun. Sitten tämä kaveri käveli päivystäjän pöydän viereen. Siinä missä on valokatkaisijat. Haluuttekko arvata mitä se teki?”

”Ei kai se pistänyt valoja päälle?”

”Just niin hän teki. Pari kaveria heräsi siihen ja luuli aamun koittaneen. Ne meni käytäville katteleen missä kaikki alikersantit oli. Tässä vaiheessa päivystäjä oli menettänyt hermonsensa. Hän oli napannut unista jääkäriä olkapäästä ja ravistanut kunnolla. Kaveri oli siinä sitten herännyt ja ihmetellyt miksi seiso i päivystäjän pöydän vierellä pelkät alkkarit jalassa. Hyvä ettei skapparit nähnyt moista, olis ollut mukava selittää. Sen jälkeen harkittiin, että oltais sidottu se kaveri mosaremmelllä kiinni. Siihen olis loppunut yölliset seikkailut.

Tuvassa olevat sotilaat naureskelivat. Tämä oli kieltämättä mukavaa vaihtelua aamun aikaisiin juoksentelemisiin.

”Oli siinäkin yksi tapaus.” Korvaluoma kaivoi älypuhelim en esiin ja alkoi syventyä siihen. Vaikka puhelinten selaaminen oli kielletty palvelusaikana, ei sitä kukaan erityisemmin valvonut. Kaikki jääkäreistä alikersantteihin muutenkin rikkoivat tätä sääntöä ahkerasti.

Yksikkö oli yksi monista Suomen jääkärikomppanioista. Yksikön rakennus sijaitsi varuskunnan keskialueella ja rakennuksessa oli muitakin yksiköitä. Rakennus koostui kolmesta kerroksesta ja kolmesta lamellista. A ja B-lamellit kolmessa kerroksesta koostuivat seuraavista yksiköistä. Kolmannessa kerroksessa sijaitsi tiedustelukomppania. Toisessa kerroksessa sijaitsi varuskunnan huoltokomppania. Ensimmäisessä kerroksessa sijaitsi jääkärikomppania. C-lamellin ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa sijaitsi panssariajoneuvojen kuljettajia. Kolmannessa kerroksessa sijaitsi lentotiedustelu. Rakennuksen asukkaat olivat kotoisin monista kunnista. Oli porilaisia, lapualaisia, kankaanpääläisiä, tamperelaisia, turkulaisia ja joissain tapauksissa Lapista. Heidän mielipiteensä asepalveluksesta vaihtelivat

vahvasti. Monet pitivät asepalvelusta mukavana kokemuksena, toiset taas kirosivat sen alimpaan helvettiin, loput olivat tältä väliltä.

Arki koostui samasta kaavasta. Kuuden aikaan herätys (paitsi tiedustelu, joka heräsi viiden aikoihin.) Sitten mentiin muodossa aamupalalle. Sen jälkeen oli koulutusta, joka päättyi lounasaikaan. Lounaan jälkeen oli taas koulutusta, sitten päivällinen ja siivouspalvelus. Siivouspalveluksen jälkeen oli kolmen ja puolen tunnin vapaa-aika. Vapaa-ajan jälkeen oli vahvuuden laskenta ja vapaa iltatoimet tai runturivi ja sitten vapaat iltatoimet. Päivä päättyi nukkumiseen. Seuraavana aamuna kaava toistui, ellei ollut lomille lähtö. Tällöin lounaan jälkeen oli siivouspalvelu ja valmistautuminen lomaan.

Nyt oli keskiviikko, joten lomailuun oli vielä aikaa. Positiivista keskiviikossa oli sen kutsumanimi. ”Ylihuomenna lomille – päivä”.

Koskijoki ehti kuuntelemaan Joupin uudesta jutusta vain murto-osan. Tupakanhimo otti voiton ja hän suuntasi päivystäjän pöydälle. Hän asettui pöydän vieressä olevalle viivalle ja päivystäjä katsoi hänen suuntaansa.

”Mars.”

Koskijoki käveli päivystäjän pöydän eteen ja teki asennon. ”Arvon päivystäjä.” Päivystäjää puhutellaan kahdella tavalla joko arvon päivystäjä, mikäli hän on alokas, jääkäri, tykkimies tai korpraali. Alikersantti ja kersanttia puhutellaan herra tai rouva. Heidän kohdallaan unohdetaan arvon-kohta. ”Jääkäri Koskijoki ilmoittautuu tupakoimaan.”

Päivystäjä siirsi katseen paperiinsa ja teki vaadittavat merkinnät. ”Tee tästä sitten nopea sauhuttelu. Teille tulee minuutit luokkaan vartin päästä. Mars.” Hän sanoi. Koskijoki suuntasi tupakoimaan. Pihalla oli vielä mukavan lämmin elokuun päivä. Puiden lehdet näyttivät vieläkin vihreiltä, linnut lentelivät puiden oksiin ja muutama ”vanha” kulki piha-alueella t-paita päällä. Koskijoki saapui tupakoimista varten tarkoitettulle katokselle ja veti askin käteensä. Tupakka itse oli nopeasti hänen suussaan ja savu kulki hänen keuhkoihinsa.

Koskijoki oli kotoisin Porista, keskikokoinen kaupunki Suomen läntisessä osassa. Koskijoella oli ruskeat hiukset, ruumiinrakenteeltaan urheilullinen aivan kuin

Jalonen, nenä oli vääntynyt pari tuumaa oikealle baaritappelon aikana. Kännissä oleva mies oli yhtäkkiä pitänyt Koskijokea maailman ärsyttävämpänä tyyppinä. Sitten oli nyrkki heilahtanut. Koskijoki oli kotoisin nelihenkisestä perheestä. Isä ja äiti olivat yhdessä ja hänellä oli nuorempi veli. Veli oli Kymmenen vuotta Koskijokea nuorempi. Koskijoki lähti armeijaan ajatuksella ”Jouluksi kotiin”. Hänen mielestään armeijassa oli pakko olla, mutta se oli paskaa. Koskijoki oli hoitanut kuitenkin määräyksensä parhaan kykynsä mukaan. Kaikki suoritukset eivät olleet parhaita ja erittäin surkeita suorituksia oli. Hän ei varsinaisesti ollut valmistautunut armeijan fyysiseen koulutukseen ja tupakan polttaminen ei auttanut. Koskijoki melkein yski keuhkonsa ulos ja hengästyminen oli säännöllistä ensimmäisten päivien aikana. Nykyään Koskijoen olo ja kunto olivat reilusti parempia. Hän oli aluksi harkinnut keskeyttämistä, mutta ajatukset siviilipalveluksen pitkästä ajasta ja C-paperien huonosta maineesta saivat hänet jatkamaan. Nyt vittumaisin osa oli ohi ja varsinainen homma vasta alkaisi. Tällä tavalla hän ajatteli peruskoulutuksen loputtua.

Koskijoki heitti tupakkansa menemään ja suuntasi takaisin sisälle. Porukka oli yhä tuvissaan ja minuutteja ei ollut kuulunut. Koskijoki istui jäkkiinsä ja jatkoi hiljaista Joupin tekstin kuuntelemista.

”Ja silloin mää sanoin sille vanhalle mummulle...”

”Luokkaan siirtymiseen aikaa 10 minuuttia. Varustus m05 kesä, kevennettyinä t-paitaan.” Kuulutus katkaisi Joupin tarinan. Tässä vaiheessa porukka havahtui tuvissa. Vain muutamalla oli päällään kesätakki. Loput sen sijaan säilyttivät niitä punkkiensa päällä. Osa oli jo tunkenut takin kaappiinsa. Kun minuutit kuulutettiin, kaikki tunkivat takkinsa kaappiin välittämättä sotilaallisuudesta. Ketään ei todellakaan kiinnostanut katsoa, oliko takki särmästi. Lomaan lähdössä oli kuitenkin toinen ääni kellossa. ”Viisi!” Kaiuttimissa kuulutettiin. Tässä vaiheessa jääkärit siirtyivät tupiinsa. Joku onneton oli juuri tulossa vessasta, ja alikersantti näki hänet käytävällä.

”Pois käytävältä! Vitokset on jo sanottu!” Jääkäri siirtyi tupaansa ja odotti minuuttien kulumista.

”Kolme!” Yksikkö hiljeni osittain kuulutuksen jälkeen. Vain ”vanhat” kävivät keskustelua. ”Minuutti!” Sotilaat istuivat sotilaallisesti ja odottivat käskyä luokkaan. ”Tuvissa jonoon järjesty. Siirrytään yksikön luokkaan ovelta lukua ottaen, alkaen tuvasta A102. Mars!” Sotilaat asettuivat jonoon ja tuvasta A102 alkaen siirtyivät luokkaan ja jokainen huusi numeron aina kun astui luokkaan.

Luokassa käytiin oppituntia maastotaistelusta. Syynä tähän oppituntiin oli Pohjois-Karjalan tilanne. Pohjois-Karjalan joukot olivat menestyneet sotilaallisissa suorituksissa. Tämä oli tapahtunut näkyvästi ja Pääesikunta oli saanut jonkinlaisia vaatimuksia eduskunnalta. Tämän vuoksi monissa varuskunnissa oli nopealla aikataululla ryhdytty opettamaan maasto- ja kaupunkitaistelua.

Oppitunnin jälkeen sotilaat lähtivät syömään lounasta. Lounaaseen mentiin kuuluttamalla minuutit samalla tavalla kuin luokkaan. Sotilaat kulkivat neljässä eri muodossa syömään. Ruokana oli nakkikastiketta ja keitettyä perunaa. Suurin osa sotilaista piti ruokaa surkeana. Mutta kaikki tiesivät, että valitus ei auttaisi. Kapiaiset sanoisivat vain, että ei voi olla pahaa, vaikka suurin osa kävi itse ruokailemassa läheisen kaupungin grillillä. Kun kapiainen sanoi että jokin oli jotain, siinä kohtaa homma olisi loppuun käsitelty, tykkäsi varusmies siitä tai ei.

Ruokailun jälkeen Koskijoki, Jouppi ja jääkäri Tommila kävelivät yksikköään kohti. Matkalla he näkivät huoltokomppanian porukan järjestyvän muotoon. Kun porukka oli päässyt kasaan, muotojen edessä seisova alikersantti alkoi puhua.

”Nyt nähtiin kuinka hitaasti porukka meni paikkoihinsa. Aina pitää olla paikalla, kun käsketään. Näin ollen muoto täyttyy helvetin nopeasti, ja kaikki juoksevat paikoilleen. Ei mitään ylimääräistä pelleilyä. Huoltokomppania on tärkeä komppania, koska meidän täytyy pitää sotilaiden tekninen toiminta kunnossa. Viedä ruokatarvikkeita, bensiiniä ja muita tärkeitä asioita. Sen vuoksi huoltokomppanian pitää olla täsmällinen ja aina määrättyssä paikassa.” Alikersantti piti hiljaisen tauon ja katsoi komppaniaa. ”Syystä että tänään puhuttiin järjestymisestä, välitöntä minuuttia viettämään. Mars! Mars!” Komppanian kaikki jäsenet, paitsi ”vanhat” juoksivat takaisin rakennukseen.

”Pitääkö hakea saatana vyö ja antaa vauhtia.” Toinen alikersantti sanoi juokseville sotilaille.

Koskijoki, Jouppi ja Tommila olivat pysähtyneet katsomaan tätä episodtia. Jouppi oikeastaan hymyili katsellessaan tapahtumaa. Alikersantti kääntyi katsomaan kavereita.

”Mitä te tuijotatte?”

”Herra Alikersantti. Jääkäri Jouppi. Ei mitään.”

”Painukaa sitten vittuun.”

Jääkärit tottelivat alikersantin suhteellisen törkeästi sanottua käskyä ja suuntasivat kohti omaa yksikköään. Perillä kaikki kolme suuntasivat omaan tapaansa odottaa seuraavaa käskyä. Jouppi suuntasi vessaan helpottamaan rakkoa. Koskijoki meni makaamaan lattialle, asetti jalkansa jäkin päälle ja nukahti. Tommila taas kävi keskustelua tupatoverinsa kanssa.

3

Lounaan jälkeen jääkärit harjoittelivat syöksymistä metsäalueella. Koskijoki syöksyi puun suojaan makuulle. Samaan aikaan puolet komppaniasta istuivat puihin nojaten ja seurasivat ensimmäisen joukkueen suoritusta. Kaikilla varusmiehillä oli päällä varusteliivit. Nykyiseen varusteliiviin oli yhdistetty sirpaleliivi ja varusteliivi. Muutamia vuosia aiemmin molemmat liivit olivat vielä erikseen. Aseena käytettiin yhä kymmenien vuosien ajan valmistettu ja käytetty rynnäkkökivääri 62.

”Laukaus! Laukaus! Laukaus!” Koskijoki huusi puun suojusta ja tähtäsi rynnäkkökiväärillään tyhjään metsään.

”Laukaus! Laukaus!” Kuului hänen takaa. Pian toinen jääkäri juoksi hänen ohi ja syöksyi seuraavaan puuhun.

”Laukaus! Laukaus! Sarrrrrrrrja!”

2020-luvulla Suomen hallitus ajaa maan taloudellisiin ongelmiin. Vastauksena hallituksen toimille, Pohjois-Karjala julistautuu itsenäiseksi valtioksi. Tarinat kaduilla liikkuvista sotilaista ja kalustosta leviävät. Varuskunnista lähtee useita yksiköitä lopettamaan uuden valtion toiminnan. Yksi autokolonnasta kuljettaa kapteeni Korpelan jääkärikomppaniaa. Uuden valtion rajalla tapahtuu selkkauksia, joista käynnistyy yksi maan historian pahimmista kriiseistä.

9 789528 044765

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi